

5 uitgeefsters over het vak, passie & trots

Boek zoekt vrouW

In hun jeugd lazen ze al onder de lakens. Nu jagen deze vorstinnen van literatuurland tot ver over de landsgrenzen en tot diep in de nacht op boeken die wij móeten lezen.

TEKST: MINOU OP DEN VELDE | BEELD: MARK UYL | STYLING: PAULA SCHOUTEN (COLORENCO)
EN MASCHA MEYER (HOUSE OF ORANGE) | LOCATIE: STUDIO 13

‘Mijn valkuil is dat ik doordraaf in mijn enthousiasme’

“Ik vind het acquireren van nieuw talent het leukst, maar dat doe ik alleen nog als iedereen op vakantie is en er een leuk manuscript binnenkomt. Ik heb het afgelopen jaar een deal gemaakt met Universal voor *De standaards van Spits*, een boek met vier cd's waarin Frits Spits een keuze maakt uit Nederlandstalige liedjes van de jaren 50 tot nu. Bij Luitingh-Sijthoff werken vijf uitgeverij, die de eerste keus maken. Als je een buitenlands manuscript wilt kopen zijn er vaak meerdere uitgeverijen geïnteresseerd, en bied je in een veiling tegen elkaar op. Ik vind het leuk als de strijd hoog oploopt en het om veel geld gaat. Dan kunnen mijn uitgeverij me midden in de nacht wakker bellen en pitchen waar het boek over gaat. Als er een positief leesrapport is uit Amerika zeg ik: gaan! Op maandag hebben we redactieoverleg met de commerciële manager, de marketingmanager, de vijf uitgeverij en ik. Dan hebben de uitgeverij alle leesrapporten of boeken gelezen en komen met ideeën. We bespreken ook wat de concurrentie doet, en of we iets in de media hebben gelezen waar we achteraan moeten. In dit vak moet je je voelspriet altijd uit hebben. Ik wacht nu op boeken van Syrische vluchtelingen: wat hebben die mensen meegemaakt? Filosofie hangt ook in de lucht. Dus hebben we een filosofiespel uitgebracht. Inspiratie vind ik ook op straat. Ik zie nu veel street art en graffiti. Bij kinderen zijn *graphic novels* in, die gaan ook populair worden bij volwassenen. Wij hebben *Steve Jobs – waanzinnig goed* uitgegeven. Dat is het verhaal van de Apple-voorman verteld op een grafische manier. Mijn zusje en ik zijn de enigen in de familie die gingen studeren. Wij komen uit het Wouter Pietersemilieu. Sociaal-democratie. Arbeiderspartij. Als we ooms en tantes naar het graf brachten werd de *Internationale* gedraaid. Voor studeren was geen geld, mijn vader begon op zijn 14de in de drukkerij. Later heeft hij zich opgewerkt. Mijn moeder werd na de mulo kleuterleidster, ging op een basisschool lesgeven en is later directeur geworden op die school. Steek je handen uit de mouwen, vonden mijn ouders, want niemand anders doet het

voor je. Ze hielden ook van reizen, het ontdekken van andere culturen. Dat is typisch sociaaldemocratie: het verheffen van het volk. Dat wil ik ook, door kunst en literatuur bij mensen te brengen. Ik weet nog dat ik op mijn 12de in de boekenkast van mijn ouders stuitte op *Turks fruit* van Jan Wolkers. Wat een prachtig liefdesverhaal. En hij schreef zo mooi over de natuur! Het opende mijn ogen voor literatuur.”

Praten tegen een lantaarnpaal

“Eigenlijk doe ik altijd hetzelfde in mijn zakelijke leven: een brede uitgeverij opzetten met fictie, non-fictie, kinder- en jeugdboeken. In 2002 deed ik dat bij House of Books en nu bij Luitingh-Sijthoff. Het is een prachtige uitgeverij, met een rijke historie. Maar het management was 55+. Niks mis mee, maar die mensen zaten al dertig, veertig jaar in het bedrijf. Voor je het wist was de uitgeverij links en rechts ingehaald. Ambo/Anthos en Cargo gingen opeens thrillers doen, Bruna begon met *upmarket womens fiction* en Luiting-Sijthoff deed nog hetzelfde. Het was tijd voor nieuw elan: nieuwe medewerkers, uitbreiding van fondsen, andere marketingaanpak, digitalisering van content. Zo hebben we in twee, drie jaar het bedrijf een *boost* gegeven.

Mijn werk houdt niet om vijf uur op en ook niet om acht uur. Ik hou van mijn werk. Ik wil me niet vervelen, dus ik ben bestuurslid van Het Literatuurhuis in Utrecht en bij CPNB Amsterdam. En ik ben benoemd als voorzitter van de Illustratie Biënnale. Mensen die mij volgen op Facebook zeggen weleens dat ze moe worden van wat ik allemaal doe. Maar ik krijg daar energie van! Ik ben nieuwsgierig en onderzoekend. Mijn vader zei altijd: ‘Jij praat zelfs tegen een lantaarnpaal.’ Er zijn mensen binnen de uitgeverij die heel moe van mij worden. Maar ik geloof er heilig in dat je een bedrijf niet moet vullen met klonen van jezelf. Ik heb die stille willie's ook nodig. Die zijn kritisch en houden mij scherp. Mijn valkuil is dat ik doordraaf in mijn enthousiasme, terwijl mensen achter mij denken: wat gingen we nou doen?!” *Lsamsterdam.nl* ▶

Geneviève Waldmann
(Utrecht, 1961)
studeerde kunst-
geschiedenis. Ze is
directeur-uitgever
van Luitingh-
Sijthoff, uitgeverij
van Nederlandse
en vertaalde
romans, thrillers,
fantasy, non-fictie
en kinderboeken.

Jacqueline Smit

(Enschede, 1967) studeerde literatuurwetenschappen en volgde een postdoctorale opleiding online marketing. Ze is eigenaar van uitgeverij Orlando en van kookboekenwinkel Boekalicious in Amsterdam.

‘Als er vriendinnetjes kwamen spelen, ging ik lezen terwijl zij met barbies speelden’

“Mijn ouderlijk huis stond vol boeken, wanden vol. Mijn moeder was lerares en mijn vader was opbouwwerker. Ze lasen de existentialisten, Camus en De Beauvoir. Op mijn 12de gaven ze me Sartre, en deed ik uitspraken als: ‘de hel, dat zijn de anderen’. Op de eerste dag van de vakantie gingen we naar de boekwinkel, vaste prik. Vanaf mijn 6de zat ik in Meppel op een zwaar christelijke school. In mijn klas vonden mensen dat homo’s in concentratiekampen moesten worden opgesloten. Dat was Meppel in die tijd. Ik voelde me een eenling in de klas. Mijn moeder was de enige moeder met een betaalde baan. Ik groeide op in een links en vrij milieu binnen een behoudend dorp. In een goede buurt waar iedereen op tennis en hockey zat hadden wij PSP-posters voor de ramen. ’s Zondags gingen we naar klassieke of jazzconcerten. Als er vriendinnetjes kwamen spelen, ging ik lezen terwijl zij met barbies speelden. Ik vond boeken interessanter dan mensen. Joost Zwagerman, Jessica Durlacher en Rogi Wieg waren mijn voorbeelden. Hun werk was avontuurlijk, het ging over grote emoties en had diepgang. Toen mijn ouders uit elkaar gingen, op mijn 16de, vond ik troost in boeken. Mijn ouders waren altijd aan het werk, en druk met zichzelf te ontdekken, met cursussen en politiek. Het waren de jaren 70 van Koot en Bie en Freek de Jonge. Wij leefden ook in dat huis, maar ze hielden zich niet zo met ons bezig. Mijn zus en ik waren vaak alleen thuis. Ik mocht net zo laat thuis komen als ik zelf wilde. Dat was cool, maar ook eenzaam. Door te lezen kon ik ontsnappen aan mijn dagelijks leven.”

Diners met boekenthema

“Ik heb altijd geweten dat ik het boekenvak in wilde. Daar ontmoette ik gelijkgestemden. Ik heb contact met uitgevers en redacteurs over de hele wereld. Als ik wildenthousiast ben over een boek mail ik: wat vond jij ervan? Van de meeste manuscripten lees ik maar tien of vijftig bladzijden. Ik lig niet ontspannen te lezen op de bank met een kop thee en een doos koekjes. Ik lees heel technisch. Ik let op structuur,

techniek, vertelperspectief. Ik hou van verhalende romans en sterke vrouwen in de hoofdrol, die grote emoties doormaken. Liefdesverdriet, of omgaan met de dood. Boeken die ingaan op de band tussen mensen, en wat ze beweegt. De slogan van mijn uitgeverij is niet voor niets: boeken die je hart verwarmen en je geest voeden.

Orlando heb ik in 2009 binnen Bruna opgezet. Maar bij een grote reorganisatie in 2014 verloor ik mijn baan. Ik kreeg een ontslagvergoeding en dacht: ik ga doen wat ik leuk vind. Ik begin een nieuw leven op mijn 47ste! Bij uitgeverij Bruna was ik maar een klein radertje in een groot geheel. Ik heb altijd zelfstandig ondernemer willen worden. Zelf bepalen wat ik doe, hoe ik het doe en met wie: is er iets fijners? Ik volgde een koksopleiding en opende een kookboekenwinkel annex bakkerswinkel, Boekalicious, waar ik diners organiseer met een boekenthema. In januari 2015 heb ik uitgeverij Orlando overgenomen. *Het museum van buitengewone zaken* van de Amerikaanse bestsellerauteur Alice Hoffman was het eerste boek dat ik toen uitgaf. Ik ben er ontzettend blij mee dat deze auteur met me is meegegaan, en dat zij vertrouwen heeft in mijn nieuwe uitgeverij. Het is een groot verschil, als je met je eigen spaargeld speelt. Tegenwoordig bied ik geen 25.000 euro meer voor een boek. Ik kan niet meer meedoen met de grote jongens. Alle grotere uitgeverijen werken met scouts die hen elke dag op de hoogte houden van nieuws en interessante manuscripten. Daar heb ik geen geld voor, dus ik moet het van mijn netwerk hebben. Ik zoek naar de pareltjes die over het hoofd zijn gezien. Inmiddels zijn er zes boeken verschenen en komt er geld binnen, waarmee ik nieuwe projecten financier. Koken is altijd mijn hobby geweest. *Het Buurtsuperkookboek* is het eerste culinaire boek dat ik uitgaf. Aaf Brandt Corstius, die vlak bij de winkel woont, heeft het eerste exemplaar overhandigd in Boekalicious, te midden van al mijn vrienden uit het boekenvak. Dat was zo ontzettend kicken! Op die dag kwam alles samen.” Uitgeverijorlando.nl Boekalicious.nl ►

'Ik ben een vat waar woorden in worden gesmeten'

"Tot mijn 3de woonde ik in Winsum, Friesland. Maar mijn jeugd ligt in Indonesië. Mijn vader was daar predikant. Ik heb mijn vader eindelijk horen spreken vanaf de kansel, dus ik herken een goede literaire constructie. Op zeker moment ontmoette ik vaders van andere vriendinnetjes en dacht: wat komen ze moeilijk uit hun woorden. Het duurde lang voordat het indaalde dat niet iedere vader even welbespraakt was als de mijne. Ik ben zo op woorden gefocust, want het beroep van mijn vader is woorden – en het mijne ook. Ik doe dit vak omdat ik een taalidoot ben.

Wij hebben eerst vier jaar in Semarang gezeten, daarna voor een kort verlof in Soest. Dat was een gigantische overgang, omdat ik voor het eerst huisjes zag met boompjes, stoepjes en heggertjes erlangs. Alles was keurig en geordend. Totaal anders dan op Java, waar ik leefde in de tropische vochtige hitte, felle kleuren en groen dat alles overwoekerde. Ik werd omringd door mooie, elegante Javaanse mensen. Nederlanders vond ik zulke grote, ruw uitgehouwen types. Dat er ook een andere wereld bestond ontdekte ik toen we in Jakarta gingen wonen, want daar was een bibliotheek met Nederlandse boeken. Ik verslond boeken als *De dolle tweeling*, met die twee Friese jongetjes die in een badkuip over de Nederlandse wateren scheurden. Die beelden waren exotisch voor mij, net als appels. Ik las ook zoete boekjes als *In de soete suikerbol*, *Rozemarijntje*, en *De wonderketting*. Die kregen een bijzondere lading, omdat ze dingen beschreven die ik niet herkende. Ik ging niet naar de bakker, je ging in Indonesië hooguit naar het warongetje op de hoek om van die Napoleon-zuurtjes te kopen. Je ging altijd mee met iemand van het personeel. In je eentje als klein meisje naar buiten gaan was ondenkbaar in Jakarta, vanwege het chaotische verkeer."

Blik van een buitenstaander

"Op de Indonesische school was ik het enige blanke meisje samen met een leeftijdgenootje. Door die jeugd heb ik altijd de blik van de buitenstaander behouden. Er is een een-op-

eenverband tussen mijn jeugd en mijn vak. Mijn belangstelling gaat uit naar het buitenland. Ik voel geen directe klik met Nederlandse auteurs. Nederlandse literatuur mag veel ambitieuzer. Veel Nederlandse auteurs maken kleine intieme verhalen binnen gezinssituaties. Mijn belangstelling gaat uit naar het grotere plaatje. De geschiedenis van een land. Neem het boek *Aan de oever* van Rafael Chirbes, dat ik uitgaf in 2014. Hij beschrijft op hypnotiserende wijze hoe de economische crisis in Spanje scheuren trekt door het leven in kleine dorpsgemeenschappen, en levert daarmee ook commentaar op de crisis wereldwijd.

Ik lees honderden manuscripten per jaar. Ik ben een vat waar woorden in worden gesmeten. Ik probeer nog steeds op intuïtie uit te geven. Als het je lukt om in een boek te verdwijnen zonder dat je de hele tijd denkt aan wat je zakelijk met dat boek kunt, dan is het goed. Gokken is de lol van uitgeven. Als je allerlei succesvolle ingrediënten keurig in een roman verwerkt heb je nog steeds nul garantie dat het gaat verkopen. De jacht op nieuwe stemmen is mooi. Ik heb net een boek gekocht van Nino Haratischwili. Zij groeide op in Georgië en werkt nu als regisseur in Hamburg. *Bloody brilliant*. Ze beschrijft de geschiedenis van de rode 20ste eeuw. Zulke mensen wil ik uitgeven. Mensen die oorspronkelijk ergens anders vandaan komen. Zodat ze met een brede blik naar de wereld kijken. En ze is nog maar 32! Als ik dan ook haar kop zie, weet ik: hier kunnen we wat mee.

Mijn leven bestaat voornamelijk uit werken, maar dat doe ik graag. Op vakantie gooi ik mijn iPad vol met manuscripten. Jarenlang kon ik het nergens anders over hebben dan mijn werk. Nergens anders over. Ik kreeg er ook zo veel energie van! Maar dat is stomvervelend zeg, voor iedereen. Toen ik zes jaar geleden mijn huidige partner ontmoette, kwam de omslag: o, er is meer. Hij kan waanzinnig goed lui zijn. Op zaterdag uitslapen heb ik moeten leren. Mij kon je om twee uur 's nachts mailen en dan had je om vijf over twee antwoord. Belachelijk!" *Atlascontact.nl* ▶

Nelleke Geel
(Winsum, 1966)
studeerde Spaanse taal- en letterkunde. Ze is uitgever bij Atlas Contact, en richt zich daar op buitenlandse fictie, zowel literair als meer toegankelijk.

Ilse Karman

(Bergen op Zoom, 1972) studeerde Europese studies. Ze is eigenaar van uitgeverij De Crime Compagnie, gespecialiseerd in commerciële thrillers voor vrouwen.

‘In literatuur mis ik een verhaal, een spanningsboog. Het lééft niet’

“Wij hadden thuis geen boeken, behalve de James Bond-boeken van mijn vader en wat Konsaliks van mijn moeder. Mijn ouders zijn allebei niet hoogopgeleid. Mijn moeder was verpleegster en heeft pas later vwo gedaan. Mijn vader is na de lts op zijn 15de gaan werken in de mechanische industrie als krullenveger, en werkte zich op tot de tweede man in het bedrijf. Zodra ik kon lezen, sleepte mijn moeder me mee naar de bibliotheek. Ik las superveel, van streekromans en bouquetreeks tot thrillers. Mijn favoriete boek was *Wuthering heights*. Het gaat over Heathcliff en Cathy die als kind onafscheidelijk zijn en later een onbeantwoorde liefde beleven. Heerlijk! Tranen met tuiten heb ik gehuild. Het was zo intens droevig en romantisch. Voor mij zijn boeken ontspanning. In literatuur mis ik een verhaal, een spanningsboog. Het lééft niet. Literatuur draait altijd om een zware interne strijd die mensen voeren in het gewone leven. In onze thrillers spelen vrouwen de hoofdrol die je buurvrouw zouden kunnen zijn, maar ze maken ongewone en spannende dingen mee.

Na mijn studie wilde ik bij de EG in Brussel werken. Iets internationaals. Maar zodra ik mijn bul had gekregen ontdekte ik dat ik zwanger was. Ik was 24. In een klap was mijn leven totaal veranderd. Ik dacht: ze zien me aankomen in Brussel met een dikke buik. Via een uitzendbureau ging ik als directiesecretaresse werken bij uitgeverij Ambo/Anthos. Ik liep het kantoor van Robbert Ammerlaan binnen en zag alleen maar enorme kasten vol boeken. Een walhalla! Ik wist meteen: later wil ik mijn eigen uitgeverij.

Eind 2009 hebben we De Crime Compagnie opgericht, en in 2012 kon ik mijn partner uitkopen en ben alleen verder gegaan. Ik stak mijn spaargeld erin en de rest heb ik geleend. ‘Kind wat ga je doen!’ riep mijn moeder. ‘Blijf gewoon lekker bij een baas werken.’”

Beschuldigd van plagiaat

“Ik heb van mijn hobby mijn beroep gemaakt. Ik heb nooit een managementcursus gedaan. Robbert Ammerlaan heeft

mij veel geleerd. Auteurs zijn je grootste goed, vond hij. Het gaat niet om geld of luxe etentjes, maar om aandacht. Als een manuscript me bevalt, ga ik een gesprek aan met een auteur om te kijken of het klikt. Ik vraag waar ze vandaan komen, of ze kinderen hebben, en of ze naast het schrijven nog werken. Ik kijk vooral of ze tegen kritiek kunnen en bereid zijn iets met mijn suggesties te doen. Een manuscript is namelijk nooit perfect. Ik spreek mijn auteurs regelmatig, ook over persoonlijke dingen. Want als er iets aan de hand is in hun privéleven worden de deadlines niet gehaald of gaat het schrijven niet zo goed.

Twee jaar geleden ben ik gescheiden. Ik heb twee kinderen en ben kostwinner. In 2013, drie maanden nadat de scheiding rond was, begon Saskia Noort een rechtszaak tegen mij. Een van mijn auteurs had voor de achterflap van het boek *Het reservaat* geschreven: ‘dit is Gooische vrouwen meets *De eetclub*’. Zo begon de ellende. Saskia Noort beweerde dat wij op 29 punten plagiaat hadden gepleegd. Ik dacht: nu ben ik klaar. Als ik verlies raak ik mijn bedrijf kwijt en mijn hele inkomen. Ik ben allerlei boeken van Nederlandse thrillerschrijfsters doorgelopen om te kijken: zit er ook een zwart jurkje in, drinkt de hoofdpersoon ook witte wijn? Ik wilde aangeven dat in vrouwenthillers dit soort clichés volop voorkomen. Uiteindelijk wonnen wij.

Zo’n rechtszaak drukt je met de neus op het feit dat je kwetsbaar bent met een eigen bedrijf. Maar ik vind mijn werk elke dag leuk. Elke week rij ik in mijn oude Volvo naar het postkantoor met grote zakken boeken voor de pers. In oktober ga ik altijd naar de boekenbeurs in Frankfurt ter inspiratie. Maar meebieden met grote uitgeverij op gevestigde namen, dat haal ik er niet uit. Ik werk alleen maar met Nederlandse debutanten. Zo debuteerde Linda Jansma ooit bij ons, en haar thriller *Verbroken* wordt nu verfilmd. Ik doe veel zelf. Als ik een boekhandel bel en hoor dat het goed gaat, voel ik me trots. Het geeft voldoening om mijn eigen koers te varen.”

Crimecompagnie.nl ▶

'Niet alle auteurs hoeven sterren te zijn. Ik wil gedrevenheid zien'

"Als senior uitgever ben ik verantwoordelijk voor de keuze voor auteurs en titels, die passen bij ons profiel én de gewenste omzet opleveren. Ik hou me bezig met buitenlandse fictie met twee redacteuren, en kijk mee met Nederlandse literatuur en non-fictie. Mijn moeder was onderwijzeres op de basisschool en mijn vader was verzekeringsinspecteur. Ik kom niet uit een gezin waarin veel werd gelezen. Pas op de middelbare school heb ik de Nederlandse en Duitse literatuur ontdekt. Vooral Kafka vond ik prachtig. Door te lezen over vragen als: hoe verhoud ik mij tot de wereld, welke betekenissen ga ik hebben? werd mijn kleine veilige wereldje groter.

Toen ik als student stage liep bij uitgeverij Arena kwam het boek *Zout op mijn huid* uit. Dat maakte indruk. We brachten het als literair boek, maar het was ook een romantisch verhaal over een intellectuele vrouw die met een Bretonse zeeman een amoureuze tijd beleeft. Ik herinner me dat de schrijver, Benoîte Groult, bij Adriaan van Dis een fantastisch interview gaf. Hij begon over haar 'roompotje' – want zij was zeer expliciet over seksuele handelingen. Ik vond het grappig dat iedereen dat nog zo spannend vond, begin jaren 90.

Ik ben al jong gaan nadenken over de rol of positie van de vrouw, omdat ik uit een traditioneel gezin kwam. Ik had een leuke vooruitstrevende oma. Zij had er geen moeite mee als mensen gingen scheiden of geen kinderen wilden. Haar stelligheid sprak me aan. Je niet schikken in je lot. Mijn moeder had meer kansen moeten hebben gehad om te studeren, maar dat was te duur. Dat zij onderwijzeres werd was al fantastisch, maar ze kon en wilde veel meer. Het gevoel dat je als vrouw niets te kiezen hebt raakt me diep. Daarom heb ik veel levensverhalen uitgegeven over sterke vrouwen die door politieke kwesties of hun sociale achtergrond in een lastige situatie terecht waren gekomen en daaruit wisten te komen. In 2010 gaven we *De uitverkorene* uit van Fayza Oum'Hamed. Zij is op haar 15de uitgehuwelijkt en naar Nederland gebracht waar ze jarenlang vast heeft gezeten in een flat. Het besef dat hier in Amsterdam vrouwen gevangen

zitten in huis bij schoonfamilie vind ik vreselijk. Uiteindelijk is ze uit wanhoop met haar kinderen van het balkon gesprongen en gevlucht. Femke Halsema en andere politici hebben zich haar verhaal aangetrokken. Daar doe ik het voor."

Het houdt nooit op

"Nederlandse auteurs leer ik eerst goed kennen voordat ik ze uitgeef. Als ik ze ontmoet let ik op hun gedrevenheid. Als iemand meteen over marketing begint, denk ik: hm, schrijf eerst maar eens je boek! Iemands persoonlijke leven vind ik niet zo relevant. Het gaat me om het manuscript. Ik kan een leuk gesprek met iemand hebben die een saai en degelijk leven leidt dat contrasteert met zijn boek. Dat is juist leuk! Niet alle auteurs hoeven sterren te zijn. Ik wil gedrevenheid zien. En niet die houding van: ach, ik wil wel eens auteur worden. Met Isa Hoes heb ik intensief samengewerkt aan *Toen ik je zag*, over Antonie Kamerling en zijn depressie. Dat was prettig, omdat ze serieus en gedegen werkt. Ik zat zelfs op de camping in Italië nog voor de tent met mijn laptop aan haar manuscript te werken.

Ik ben zeker geen moeder voor auteurs en ook niet per se een vriendin. Het blijft een zakelijke afspraak, maar de samenwerking is wel intensief en daar geniet ik van. Jaren geleden had ik een auteur die elke avond belde als zij weer een alinea afhad en vastzat. Dan zat ik op de trap te luisteren terwijl zij voorlas, met twee huilende kinderen om mij heen. 'Ja, dit is erg mooi,' zei ik dan, want ik wilde er in alle vriendelijkheid op reageren. Maar efficiënt was het natuurlijk niet.

Het werk is de laatste jaren arbeidsintensiever en diverser geworden. Het is niet meer zo dat je een boek in de boekhandel legt en het is klaar. Je moet overal bij zijn, bij festivals, beurzen in het buitenland. Ik ben vaak op pad. Vrienden en familie zeggen: 'Het houdt nooit op bij jou'. Als ze op vrijdag bellen of ik mee op stap ga, is het eigenlijk altijd: sorry, ik kan niet. Maar uitgeven is zo leuk! Dit werk is mijn leven." *Amboanthos.nl*

Tanja Hendriks
(Utrecht, 1969) studeerde algemene letteren en volgde de Frederik Muller Academie. Ze is senior uitgever bij Ambo/Anthos, een kwaliteitsuitgeverij met een breed fonds.

Lezen wat de boekenvrouwen van elkaar vinden? Kijk op: Zin.nl/boekenvrouwen. U kunt daar ook terecht voor info over de Boekenweek. En kans maken op veel boeken!

In hun jeugd lazen ze al onder de lakens. Nu jagen deze vorstinnen van literatuurland tot ver over de landsgrenzen en tot diep in de nacht op boeken die wij móeten lezen.

TEKST: MINOU OP DEN VELDE. BEELD: MARK UYL. STYLING: PAULA SCHOUTEN (COLORENCO)
EN MASCHA MEYER (HOUSE OF ORANGE). LOCATIE: STUDIO 13

5 uitgeefsters over het vak, passie & trots

Boek zoekt vrouw